

la formiga

animallibres

La geganta

Jordi de Manuel

Il·lustracions
d'Ignasi Blanch

*A la meva germana Cristina,
que tot i ser menuda
també era una geganta*

Em fa vergonya que la Nina i jo ens agafem de la mà. Ja soc gran —fet i fet soc més gran que ella— i no m’agrada que em vegin com un nen petit. Ella i jo ens hem aturat al semàfor que hi ha davant de l’escola. Em tremolen les cames. La Nina també es deu haver adonat del tremolor, perquè noto que em prem la mà amb més força.

L’escola té les parets pintades de color salmó. No m’agrada com és per fora, espero que per dins sigui més bonica. La Nina i jo anàvem a una escola que m’encantava. Era gran i tenia un pati enorme amb arbres i amb casetes de fusta per jugar. El que més ens agradava a ella i a mi era jugar a fet i amagar.

Altres nens i nenes, que també esperen que el semàfor es posi verd, ens miren —més ben dit, la miren a ella. Em desempallego de la mà de la meva

germana. La Nina, estranyada, m'observa. Els seus ulls són com dues finestres de cel. Du els cabells recollits en una cua, són negríssims, no com els meus, que són d'un castany que no és ni fosc ni clar. Els llavis gruixuts d'ella dibuixen un somriure.

—Què et passa, Roc? —em pregunta, buscant-me la mà amb els seus ulls celestes.

—A mi res, i a tu? —li contesto, seriós, posant-me la mà rere l'esquena.

—La nostra escola era més bonica, oi? —em diu ella amb un xiuxiueig perquè només la senti jo.

Jo no goso dir res, moc el cap amunt i avall.

El semàfor es posa verd i els nens i les nenes que són al nostre costat travessen el carrer.

Nosaltres, rere d'ells, caminem a poc a poc fins a la porta de l'escola. Allà, al costat de l'arbre gruixut que hi ha a l'entrada, veiem un senyor amb mostatxo i cabells blancs que va saludant tothom. És el primer dia d'escola.

Veig que ens mira i arronsa les celles.

—Sou nous?

—Sí, farem quart —contesta la Nina.

—Quart? —diu ell, posant-se una mà al bigoti i movent el cap de banda a banda mentre observa la Nina de dalt a baix.

Ella no diu res. Només em mira.

—Sí, tots dos farem quart —dic jo—. Jo soc el Roc i ella és la Nina, la meva germana bessona.

Sé que m'he posat vermell com un perdigot. Les galtes em bullen de vergonya i voldria amagar-me rere la Nina, però això encara seria pitjor.

2

El curs passat la Nina i el Roc anaven a l'escola del barri de la gran ciutat on vivien. Una escola on havien anat des que van començar, quan tenien tres anys. Ara no viuen a la ciutat. Des de principis d'estiu, la mare —la Marta— és la nova directora de la biblioteca del poble i el David —el pare—, que és infermer, va aconseguir el trasllat a l'hospital comarcal que hi ha a pocs quilòmetres. Fa una setmana que ha començat a treballar-hi.

Han llogat un pis a prop de l'escola, gairebé a tocar del llac que hi ha a la comarca.

Tot és nou per a la família: el poble i la llar on viuen; l'escola on aniran el Roc i la Nina; la biblioteca on treballa la mare; viure al costat d'un llac; l'hospital on fa d'infermer el pare. És com si per a tota la família, de sobte, hagués començat tot des de zero.

A l'escola on fins ara havien anat, sempre els posaven en classes diferents. Al primer curs d'Infantil ella anava als Pirates i ell als Dofins. El curs passat, a tercer, el Roc anava a les Formigues i la Nina als Roures. Ara tots dos aniran a la mateixa classe, perquè l'escola és més petita i només hi ha un grup a cada curs. A la Nina li agrada la idea d'anar amb el seu germà, però al Roc no li'n fa gaire, de gràcia.

Han passat les vacances d'estiu amb l'avi Miquel —el pare del David—, en un altre poble que no és gaire lluny d'on ara viuen.

L'avi era professor a la universitat. És antropòleg i ha viatjat per tot el món. Quan la seva dona —l'àvia Teresa, que ells només han vist en fotografies i vídeos— es va morir, ell va tornar al poble on havia nascut i va deixar de viatjar.

Els altres avis —els pares de la Marta— ara viuen lluny, a Galícia, en una aldea envoltada de boscos. Després de viure més de mitja vida a Catalunya van decidir tornar-hi. Trobaven a faltar l'aldea on havien

nascut. Tenien un sentiment d'enyorança del lloc al qual pertanyen, que els gallecs anomenen *morriña*. Estiu sí i estiu no, la Nina, el Roc, el pare i la mare viatgen a Galícia a passar dues setmanes de vacances a l'aldea. Aquest estiu hi havien d'anar, però no han pogut viatjar perquè la mare ha hagut d'entomar la nova feina a la biblioteca del poble.

Avui és el primer dia d'escola. El senyor Ramon, el conserge, rep els nens i les nenes a l'entrada i els va saludant quan entren. Fa molts anys que hi treballa i coneix tothom: els més grans i els més menuts. De seguida s'adona quan algú és nou.

Aquest curs només són noves les criatures del primer any d'Infantil i li han dit que hi vindran un nen i una nena de nou anys, germans bessons.

També és nova a l'escola una mestra, la Clara Camps.

